

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Anledningen til, at jeg kommer op igen, er, at der er sket nogle overfortolkninger her.

Jeg synes, at det, jeg godt vil have med i den her byfornyelsesdebat, er, at der er nogle alternativer til byfornyelse. Det er ikke byfornyelse for enhver pris. Der er nogle alternativer, og det ene er, at man kan vurdere, at en ejendom faktisk ikke er så bevaringsværdig, at man måske kunne finde et alternativ, der hed nedrivning, og kunne få lavet et smukt, nyt byggeri for de samme penge. Det er meget, meget simpelt.

Når jeg foretager nogle sammenligninger med f.eks. parcelhuse, og hvad det koster at lave nyt byggeri, så er det jo altså også, fordi jeg tager udgangspunkt i, at der trods alt, selv om det kan se meget forfaldent ud, allerede står et hus, som man skal lave noget på. Det vil sige, at man må lave nogle sammenligninger rent omkostningsmæssigt. Det er sådan set det eneste, jeg har at sige til det. Det har jo ikke noget at gøre med at overfortolke det til, at vi bare vil nedrive bevaringsværdige bygninger. Det er ikke dér, vi vil hen.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Venstres ordfører hævder nu, at han er blevet overfortolket, men fastslår derefter endnu en gang det, der skal være princippet for Venstres byfornyelsespolitik, nemlig at det, som det koster mere end en eventuel nyopførelsespris at bevare, skal rives ned. Det blev endda formulert lige så håndfast som første gang.

Ved indledningen af talen troede jeg, at Venstre alligevel havde fået lidt stof til eftertanke ved at lytte til argumenterne, men det viste sig, at det havde man så alligevel ikke. Venstre er åbenbart ikke indstillet på at indregne alle de virkninger af nedrivninger, som også findes på miljøside. Det er jo ikke ligefrem en genbrugstankegang at rive ned.

Til gengæld kommer der selvfølgelig en udgift i forbindelse med den beskæftigelse, der ligger i at byforny, men meget af den vindes jo ind ved sparede dagpenge osv. osv. Så jeg tror, at hvis Venstre lavede et samfundsøkonomisk regnestykke og et miljømæssigt regnestykke, ville man nå til et fuldstændig andet resultat end det, man lægger frem her, som er baseret på snæver, kortsynet driftsøkonomi.

Villy Søvndal (SF):

Jeg synes alt i alt, at boligministeren fortjener ros for en redegørelse, der både er visionær og helhedsorienteret. Jeg siger det til indledning, for vi har jo ikke for vane at rose regeringen.

Jeg synes først og fremmest, at det spændende bliver, om de gode hensigter også følges op af praktiske initiativer. Efter SF's opfattelse er det overordnet rigtigt at foretage det skift at gå fra den enkelte bolig, som det, man især er optaget af, til det, at man i højere grad anlægger en helhedsbetragtning. Eller sagt på en anden måde: Det, der gør, at nogle boligområder er meget lidt attraktive, er jo ikke kun spørgsmålet om, hvordan køkkenet og toiletet har det. Det er i høj grad et spørgsmål om boligområdet, om kvarterets samlede tilstand.

Det er derfor klogt at begynde at interessere sig ikke kun for boliger, men også for omgivelserne, f.eks. i form af friarealer, de fælles mødesteder, de trafikale forhold i et boligområde, byens rum og en bredere boligsocial, helhedsorienteret indsats. Det er et rigtigt skift, dog med forbehold af, at vi stadig har en opgave i forhold til nedslidte, forsømte boliger.

Men det er jo svært at finde noget som helst, der minder om visioner, hos Venstre og De Konservative. Derfor er vi vel tilbage i den situation, hvor vi fra venstrekanten må levere nytænkningen og visionerne. Det er ikke nogen utraditionel rolle for os.

Det, vi kan konstatere som indgang til debatten, er jo, at samfundets polarisering i de seneste år i høj grad slår igennem i vores boligområder. Det er oplagt for enhver, der har bevaret synsansen, at vi i dag har boligområder med massive problemer, der bliver stadig mere påtrængende, boligområder bestående af nedslidte, utidssvarende bebyggelser, sociale problemer koncentreret i voldsom grad og mangel på gode fælles opholdssteder for beboerne. Det gælder kulturoplevelser, og det gælder servicetilbud.

Her er det hovedopgaven for den fremtidige byfornyelse at stoppe det, man kunne kalde forslumringsprocessen, som det hedder i redegørelsen.

For at det skal lykkes, skal der ske flere ting. Der skal ske en fysisk genopretning af nogle områder, af nogle bygninger. Der skal etableres nogle sjove steder for voksne og børn. Der skal samtidig ske noget på det sociale område i retning af sociale initiativer. Der skal understøttes både med miljømæssige og økologiske tiltag. Der skal åbnes for kulturelle aktiviteter, trafik-